

Iubirea mincinoasă a „Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor”

„Feriți-vă să nu vă molipsiți și voi!” [1]

A început „Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor”, la București, 18-25 ianuarie 2021, care are în acest an, drept motto: „Rămâneți în iubirea Mea! Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele” (Ioan xv, 1-17).

Patriarhul Daniel a dat în acest an, (urmând principiul „rotației” cadrelor, aplicat cu succes de către PCR), binecuvântare de propovăduire ierarhiei BOR în „Biserica” Evanghelică Lutherană Germană (Sâmbătă, 23 ianuarie) și de ascultare, preoților și turmei dată lui spre păstorire vremelnică de către Marele Arhiepiscop, în Mănăstirea Cașin, a Cuvântului de învățătură rostit de către reprezentantul „Bisericii” Reformate Calvinice (luni 18 ianuarie).

Prin asta Prea Fericirea Voastră, dovedim oare an de an „iubirea” față de toate denumiriile creștine, care prin hotărârile sinodului tâlhăresc din Creta au primit denumirea de „biserici”?

Încălcând cu bună știință toate învățăturile Sfinților Părinți, ale Sfințelor Sinoade Ecumenice, și trădându-l astfel cu viclenie pe Împăratul Hristos?

Niciodată, răspundem cu hotărâre, după exemplul Sfinților Martiri Brâncoveni!

Cum oare ar trebui să ne manifestăm dragostea față de toți ereticii, care consideră că prin minimalismul dogmatic „toți care credem în Hristos, toți suntem creștini și trebuie să ne iubim”, toți suntem frați?

Ceea ce ne propuneți este un iubirism ecumenist, fals și păgubitor, propovăduit cu elan și sârguință de Consiliul Mondial al Bisericilor, pe care nu vreți să-l părăsiți, iubirism împărtășit cu statornică evlavie după exemplul pe care îl dați, de toată floarea cea vestită a arhieriei, și preoțimii BOR .

Un iubirism care conduce pe oricare creștin, către prăpastia iadului, întrucât îl îndepărtează pentru totdeauna de dragostea lui Dumnezeu, de Împărăția Cerurilor și de mult dorita mântuire.

Căci iubire , în adevăratul sens al Cuvântului, înseamnă să-i avertizăm pe toți cei aflați în cumplită înșelare și erezie, că:

„Cea mai bună comuniune este comuniunea în credință și în dragostea cea

adevărată... Nu există nimic mai minunat decit Adevărul! Există doar o singură Biserică a lui Hristos, apostolească și sobornicească. Nu mai multe, nici măcar două. Iar celelalte sunt sinagogi ale celor ce viclenesc și sinod al răzvrătiților. Noi, dreptcredincioșii creștini, acestea gândim, așa credem, pe acestea le vestim. Este nevoie să păzești toate fără nicio excepție și, mai presus de toate, cele ale credinței. Pentru că dacă ai devia cât de puțin, păcătuiești păcat de moarte... Și acestea care au fost hotărâte la Sinoadele ecumenice și de obște, trebuie ca toți să le păzească. Și toți câți păzesc cele pe care fie unul dintre Părinți le-a scris în chip particular, fie un sinod local le-a statornicit, au dreapta judecată. Dar pentru cei care nu le primesc este înfiorătoare neglijență.”[2]

Spunea Părintele Profesor Dr. Theodoros Zissis, eminentul teolog:

„Atunci când adevărul de credință este stricat, se strică și credința, și morala, și duhovnicia. Dacă nu s-ar întâmpla așa, Hristos și apostolii nu ar fi avut motiv să fie împotriva ereticilor. Vedem în Noul Testament că apostolii erau foarte duri în problema credinței. Sfântul Ioan Teologul a mers odată la o baie și a auzit că înăuntru era și ereticul Cerint. Și atunci a spus: „Să nu intrăm, să nu se prăbușească baia peste acela și să pierim și noi!”. Sfântul Apostol Pavel spune că de omul eretic, după prima și a doua muștrare să te depărtezi (Tit 3, 10) ca fiind singur de sine osândit. La fel, iarăși, Sfântul Ioan Teologul, care, nu uitați, este apostolul iubirii, spune ca pe eretic să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: Bun venit! (II Ioan. 1, 10-11). Credeți oare că apostolii nu iubeau peeretici?”

Pentru că aceasta este iubirea adevărată. Când ai dorința fierbinte ca și celălalt, cel de lângă tine, să se mântuiască, atunci îi spui adevărul; îi spui: „Ceea ce crezi tu este greșit! Vino la Adevăr, ca să te mântuiești!”. Asta au făcut permanent Sfinții și chiar Mântuitorul nostru Iisus Hristos a făcut asta cu fariseii și cărturarii. De aceea, trebuie să înțeleagă oamenii că iubirea este legată esențial de Adevăr. Iubirea și Adevărul sunt nedespărțite. Fără Adevăr iubirea este mincinoasă.

Metoda dialogului de astăzi a fost necunoscută Bisericii timp de 2000 de ani. Când o anumită grupare îmbrățișa o anumită erezie și când aceasta prindea putere, Biserica se neliniștea, dar nu făcea cu aceia dialoguri de la egal la egal, ci îi chema la Sinod să își prezinte învățătura lor, iar Sinodul hotăra dacă aveau sau nu dreptate. Sinodul era locul unde se mărturisea adevărul. A existat vreodată în Biserică dialog care să dureze mai mult de 70 de ani?[3] Care sunt roadele lui?

Ortodocșii care participă la acest fals dialog sunt sincretiști, ecumeniști.

Catolicismul și protestantismul i-au influențat negativ pe toți teologii ortodocși care au mers să studieze în Apus. Atunci când tăiem din credință, când tăiem din viața în Hristos, când nu suntem hotărâți ca însăși viața noastră să o dăm lui Hristos sau pentru Hristos în sens martiric, așa cum au făcut Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți, atunci harul lui Dumnezeu ne părăsește.

Cum este posibil să primești tu ORTODOX, cuvânt de învățătură de la „Biserica” Reformată, și să vinzi credința ortodoxă stramoșească de la amvonul din „Biserica” Evanghelică Lutherană Germană, după cum se va întâmpla în acest an?

Trebuie să rămânem nemișcați în credința noastră, căci numai atunci Îl avem pe Dumnezeu împreună lucrător cu noi. Și când Dumnezeu este cu noi, nimeni nu poate fi împotriva noastră. Trebuie să apărăm Ortodoxia după puterea dăruită fiecăruia prin Harul Mângâietorului, căci altfel pierdem drumul care duce la mântuire și spre întâlnirea în veșnicie cu Atotbunul Domn Iisus Hristos.

Acum, când avem de-a face cu erezia ecumenistă, erezie despre care încă credincioșii nu conștientizează că este erezie, trebuie ca toți cei cu sfântă neliniște pentru dreapta credință, să îi păzească să nu se molipsească de erezie, prin toate mijloacele pe care le au la îndemână, îngăduite de Atotmilostivul Dumnezeu. Iar pentru suferințele, pentru crucea pe care o purtăm în viața noastră, să Îi mulțumim permanent lui Dumnezeu, amintindu-ne că Sfântul Ioan Gură de Aur, la apusul zilelor lui, a spus: *„Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate, mai cu seamă pentru suferință!”*.

Să Îi mulțumim cu recunoștință Dumnezeului Atotmilostiv, Care ne-a învrednicit să fim fii ai adevăratei Lui Biserici Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, Care prin harul Duhului Sfânt păzește învățătura evanghelică în curăția ei originală și Care ne binecuvântează și ne sfințește cu Sfintele Lui Taine și cu dumnezeieștile Lui slujbe.

Să ne amintim mereu, și să împărtășim tuturor, cuvintele Sfântului Paisie Aghioritul:

„O inimă mare și strălucitoare cât soarele de ar avea cineva și tot este puțin ca s-o dăruiască lui Hristos drept recunoștință pentru marile Sale daruri”.

[1] Sfântul Cuvios Antonie cel Mare. Știm despre o vedenie pe care a avut-o Sfântul Antonie cel Mare legat de erezia ariană. L-au întrebat oamenii pe Sfântul

Antonie cel Mare: „Noi ce să facem?”. Și Sfântul le-a istorisit vedenia sa, care arăta cât de grav era faptul că arienii erau eretici, după care le-a răspuns: „Feriți-vă să nu vă molipsiți și voi!”.

[2] Sfântul Fotie cel Mare, Patriarhul Constantinopolului, Epistola I către papa Nicolae.

[3] 1948- prima Adunare Generală a Consiliului Mondial al Bisericilor de la Amsterdam